

RESSÒ DE LA PARAULA

ECOLOGIA CRISTIANA (IV)

Germà sol

Al cim de l'ecologia cristiana hi ha missatges tan tradicionals com: la creació considerada via per a accedir a Déu (sant Pau, sant Tomàs d'Aquino), el bé i allò bell natural com a manera d'expressar Déu i la relació amb Ell (sant Agustí), la instal·lació de monestirs en extraordinaris paratges naturals (monaquisme), la contemplació en el desert (monjos, Charles de Foucauld), la tradició de la pobresa franciscana i la contemplació carmelitana (sant Francesc, sant Joan de la Creu), la teologia del Crist còsmic (Teilhard de Chardin); la tradició ortodoxa (Olivier Clément, Patriarca Bartomeu) i l'aprofundiment de la moral social ecològica dels tres últims papes (*Laudato si'*).

Però, sens dubte, l'expressió paradigmàtica de l'ecologia cristiana és el *Càntic de les criatures*, de sant Francesc d'Assís. És la més bella oració nascuda de l'experiència genuïnament «cristiana ecològica». Per a alguns és la síntesi vital del seu carisma.

¿Ens imaginem un turista de vacances que es passa hores prenent el sol a la platja o a la muntanya, amb un got de Coca-Cola a la mà, per aconseguir el to de pell adequat i alhora recitant aquesta oració?:

«Lloat sigueu, Senyor meu, amb totes les criatures, especialment el germà sol, el qual fa el dia i per ell ens il·lumineu; i és bell i radiant, amb gran esplendor: de Vós, Altíssim, porta significació.»

Segons els estudiosos, aquesta estrofa és tan important que de vegades dona títol a tot el *Càntic*: «Càntic del germà sol». El sol és la primera criatura motiu de la lloança.

La profunditat de la fe cristiana ha portat sant Francesc a una sintonia insospitada amb la na-

turalesa: li ha permès d'obrir els ulls a un significat poètic, i més que poètic, de les coses creades. Aquestes són considerades «germanes»; no senyores ni serventes, sinó vinculades amb amor fratern, participants de l'amor filial a causa del Pare creador.

El sol és molt més que una font d'energia, més que un cos astronòmic, més que un «bronzejador» dermatològic, més que un focus de llum col·locat en un quadre o una fotografia: Sant Francesc diu «(el sol) de Vós, Altíssim, porta significació».

El valor del sol, el seu sentit, rau en el fet que parla del Déu altíssim, és a dir, del Déu transcendent, inefable, que està més enllà de tot. Sense ser Déu, com dirien algunes religions, ho pot significar, i la seva contemplació estimula la lloança al Pare Creador. El *Càntic* havia començat amb la lloança al Déu tan gran que «ningú no és digne d'anomenar-vos». Però, contemplant el germà sol (la terra, l'aigua, el vent, el foc) li podem adreçar la lloança deguda.

Un exemple típic de la mirada ecològica cristiana sobre la natura i el medi ambient. ¿Com no respectar-la, sentir-nos vinculats a ella, tractar-la per al bé comú de la humanitat, al servei de tots, especialment dels desvalguts, els preferits del «Déu Altíssim i bondados»...?

Assolir aquest cim d'actitud i sensibilitat ecològica no és possible sense l'esperit de pobresa i humilitat que neixen de la fe en Jesucrist, a la llum de la qual el cosmos resplendeix.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Portar la nostra vida davant Déu

El moment de la pregària té molta importància en la nostra vida cristiana. Ens ajuda a fer-nos conscients del misteri pregon que sempre estem vivint sense adonar-nos-en gaire. De fet, solem viure la nostra vida en la multiplicitat i en la frivolitat. Ens ocupem de moltes coses, tractem molta gent, un tema estalona l'anterior, una conversa intranscendent fa oblidar una decisió important presa uns minuts abans. En el moment de la pregària parem el procés vertiginós de la nostra vida i, sobretot, portem tota aquesta nostra vida davant Déu. Això té una importància excepcional. Portar davant Déu la nostra vida vol dir portar-li preocupacions, il·lusions, decisions i esperances; i vol dir també por-

tar davant Déu els nostres criteris, la nostra manera d'entendre la vida, els desitjos que omplen el nostre cor, els valors que donen sentit a la nostra vida.

Preguem: «Pare nostre que esteu en el cel». Aquest és el moment decisiu, perquè aquesta pregària la podem fer de dues maneres. Una és viure la convicció que el Pare del cel aprova la nostra vida, els nostres criteris, les nostres esperances. L'altra és callar i deixar que el Pare ens parli des del cel, és a dir, posi en dubte les nostres evidències, i ens anunciï els valors veritables, ens atregui a la Plenitud d'Amor, de Perdó, de Justícia que Ell és, i ens faci participants de l'Esperit del Senyor Jesús.

La història de la nostra vida espiritual i la de tota la humanitat està marcada per aquesta doble orientació.

Molt sovint la pregària no és sinó la confirmació divina dels nostres criteris mesquins i inhumans. En canvi, la presència dels homes davant Déu ha de consistir en deixar que l'Esperit de Déu posi en dubte les nostres evidències injustes, travessi el nostre món esquitat i egoista i l'aixequi a l'Esperit de Déu revelat en Crist Jesús, mort i ressuscitat, l'Esperit d'amor, de pau, de perdó, de conversió, de llibertat, de vida veritable.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

ECOLOGÍA CRISTIANA (IV)

Hermano sol

En la cima de la ecología cristiana están mensajes tan tradicionales como: la creación considerada vía para acceder a Dios (san Pablo, santo Tomás de Aquino), lo bueno y lo bello natural como manera de expresar a Dios y la relación con Él (san Agustín), la instalación de monasterios en extraordinarios parajes naturales (monaquismo), la contemplación en el desierto (monjes, Charles de Foucauld), la tradición de la pobreza franciscana y la contemplación carmelitana (san Francisco, san Juan de la Cruz), la teología del Cristo cósmico (Teilhard de Chardin); la tradición ortodoxa (Olivier Clément, Patriarca Bartolomé) y la profundización de la moral social ecológica de los tres últimos papas (*Laudato si'*).

Pero, sin duda, la expresión paradigmática de la ecología cristiana es el *Cántico de las criaturas*, de san Francisco de Asís. Es la más bella oración nacida de la experiencia genuinamente «cristiana ecológica». Para algunos es la síntesis vital del su carisma.

¿Nos imaginamos a un turista en vacaciones que se pasa horas tomando el sol en la playa o en la montaña, con un vaso de Coca-Cola en la mano, para lograr el tono piel adecuado y al mismo tiempo recitando esta oración?:

«Loado seas, mi Señor,
con todas tus criaturas,
especialmente el hermano sol,
el cual hace el día y nos da la luz.
Y es bello y radiante, con grande esplendor:
de Ti, Altísimo, lleva significación.»

Según los estudiosos, esta estrofa es tan importante que a veces da título a todo el *Cántico*: «Cántico del hermano sol». El sol es la primera criatura motivo de la alabanza.

La profundidad de la fe cristiana ha llevado a san Francisco a una sintonía insospechada con la naturaleza: le ha permitido abrir los ojos a un significado poético, y más que poético, de las cosas creadas. Éstas son consideradas «hermanas»; no señoras ni siervas, sino vinculadas con amor fraterno, participantes del amor filial debido al Padre creador.

El sol es mucho más que una fuente de energía, más que un cuerpo astronómico, más que un «bronceador» dermatológico, más que un foco de luz colocado en un cuadro o una fotografía: San Francisco dice «(el sol) de Ti, Altísimo, lleva significación».

El valor del sol, su sentido, radica en que habla del Dios altísimo, es decir, el Dios trascendente, inefable, que está más allá de todo. Sin ser Dios, como dirían algunas religiones, lo puede significar, y su contemplación estimula la alabanza al Padre Creador. El *Cántico* había comenzado con la alabanza al Dios tan grande que «nadie podía hacer de Él mención». Pero, contemplando el hermano sol (la tierra, el agua, el viento, el fuego) podemos dirigirle la alabanza debida.

Un ejemplo típico de la mirada ecológica cristiana sobre la naturaleza y el medio ambiente. ¿Cómo no respetarla, sentirnos vinculados a ella, tratarla para el bien común de la humanidad, al servicio de todos, especialmente de los desvalidos, los preferidos del «Dios Altísimo y bondadoso»...?

Alcanzar esta cima de actitud y sensibilidad ecológica no es posible sin el espíritu de pobreza y humildad que nacen de la fe en Jesucristo, a cuya luz el cosmos resplandece.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Nomenaments diocesans a Sant Feliu de Llobregat

El 16 de juliol, festa de la Mare de Déu del Carme, el bisbe Agustí Cortés va informar dels nous nomenaments a la diòcesi, que han estat els següents:

Nomenament parroquial
Vicaria del Llobregat

- **Mn. Mario Pardo Hermansanz.** Vicari de les parròquies de Santa Maria i Crist Salvador de Martorell.

Altres nomenaments

- **Mn. Antoni Fernández García.** Vicari judicial del Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.
- **Mn. Albert Sols Lúcia.** Juge auditor del Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.
- **Mn. Ramon M. Bosch Vendrell.** Delegat episcopal de Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat.
- **Sr. Juan Antonio Rodríguez Reyes i Sra. Maite Canut Álvarez.** Delegats diocesans de Família i Vida.
- **Mn. Juan Antonio Vargas Salas.** Consiliari de la Delegació de Família i Vida.
- **Sra. M.ª Pilar Lozano Ferrer.** Directora del Secretariat d'animació bíblica de la pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

L'únic nomenament parroquial és el de Mn. Mario Pardo, el darrer prevere ordenat a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i que fins ara era el vicari de la Parròquia de Sant Joan, a Sant Joan Despí.

La resta de nomenaments corresponen a altres funcions i serveis de l'organigrama diocesà.

Mn. Antoni Fernández substitueix en el càrrec a Mn. Albert Sols Lúcia, que ha estat el primer vica-

ri judicial de la nostra diòcesi. Ara, Mn. Sols ha estat nomenat juge auditor del Tribunal eclesiàstic. Aquest relleu es farà efectiu el proper 13 de setembre, en un acte a la Casa de l'Església, amb la professió de fe i el jurament de fidelitat al càrrec de tots dos.

Mn. Anton Roca era des de novembre 2014 el delegat episcopal de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat. Ara aquest servei el realitzarà Mn. Ramon M. Bosch, que és rector de Santa Maria de Piera.

Des de l'inici de la diòcesi, el matrimoni que ha estat al capdavant de la Delegació de Família i Vida és el format per Josep Maria Guardiola i Dolors Ripollès, de Sant Vicenç dels Horts. Ara prenen el relleu el matrimoni Juan Antonio Rodríguez i Maite Canut, de la Parròquia de Sant Josep Obrer, de Sant Boi de Llobregat. Com a sacerdot consiliari s'incorpora a aquesta delegació Mn. Juan Antonio Vargas, en lloc de Mn. Joan Ramon Bullit.

Al mes d'octubre de 2018 va morir, sobtadament, el Sr. Javier Velasco, reconegut biblista i coordinador del Secretariat d'animació bíblica de la pastoral de la nostra diòcesi. Per procedir a la seva substitució, el passat 23 de maig el bisbe Agustí va signar el nomenament de la Sra. M.ª Pilar Lozano com a nova directora del Secretariat, del que ja formava part. Ella també és la representant de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat al Consell Pastoral Diocesà.

En realitzar aquests nomenaments, el bisbe Agustí confia que la personal dedicació de tots ells i elles i la seva generosa disponibilitat esdevindran un bé per a la vida i el servei pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Deixeu-vos transformar i renovar per l'Esperit Sant, per portar Crist a tots els ambients

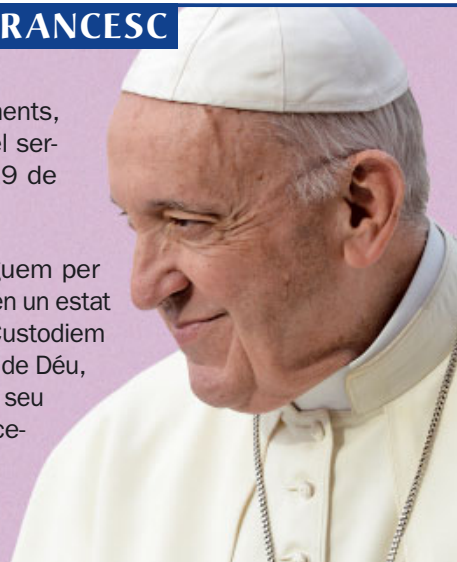
i donar testimoni de la joia i la joventut de l'Evangeli!» (17 de maig).

@Pontifex: «L'Esperit Sant és el protagonista de la vida cristiana: està amb nosaltres, ens acompanya, ens transforma, venç amb nosaltres» (18 de maig).

@Pontifex: «Restem units al Senyor Jesús a través de l'escolta de la Pa-

raula, dels sagraments, la vida fraterna i el servei als altres» (19 de maig).

@Pontifex: «Preguem per tots els que viuen en un estat greu de malaltia. Custodiem sempre la vida, do de Déu, des de l'inici fins al seu natural final. No cedim a la cultura del descart» (20 de maig).

Els missioners, mestres de l'amor universal

Una representació de la família missionera de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa es va congregar el 13 de juliol passat a la Casa de l'Església de Sant Feliu per celebrar l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí Cortés, i compartir plegats la joia de la missió.

Ha esdevingut ja una venerable tradició de la Província Eclesiàstica de Barcelona que, un cop l'any, familiars i amics de missioners s'apleguin al voltant de la taula del Senyor amb l'objectiu de recordar la crida missionera de l'Església i animar els seus membres a mantenir-la sempre ben viva. També hi participen alguns missioners que durant els mesos d'estiu visiten les seves famílies a Catalunya. Enguany destacava, sobretot, la presència de dues famílies nombroses del Camí Neocatecumenal que des de fa uns quants anys han estat

cridades a la missió en el mateix continent europeu, concretament a Alemanya i Letònia.

Sota el lema «Batejats i enviats: l'Església de Crist en missió al món», aquesta XV Trobada Missionera de

la Província Eclesiàstica de Barcelona ha estat presidida per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, que en la seva homilia, va insistir en la importància que l'Església tingui sempre un cor missioner, obert de bat a bat a la missió, que implica la sortida d'un mateix i l'encontre amb l'altre per anunciar-li l'Evangeli. «Aquest cor missioner de l'Església és, per a nosaltres, motiu d'acció de gràcies —va afegir el bisbe— perquè és un cor sense por, amb un amor que s'ha expandit i va més enllà dels nostres límits immediats».

El delegat de Missions de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, Mn. Marnel Roig, s'ha mostrat satisfet per una trobada que, tot i la seva senzillesa i discreció, «ens anima en la missió i dona testimoni del caràcter missioner de l'Església».

«Serem feliços»

Del 8 al 12 de juliol, al Seminari de Tortosa, van tenir lloc les Convivències d'Escolans que s'organitzen des del Seminari Conciliar de Barcelona, amb un grup de 40 escolans de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i de Tortosa. Els infants, sota el lema «Serem feliços», van poder aprofundir la crida a la santedat que ens feia el papa Francesc a l'exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate*, en la qual en desgranava cinc aspectes a treballar: l'entrega als altres, l'anunci de l'evangeli, la vida de pregària, l'alegria, i la importància de la comunitat.

El dimecres dia 10 va tenir lloc una celebració penitencial que va presidir el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Antoni Vadell, i al llarg d'aquells dies, van haver-hi estones de piscina, catequesis, activitats a l'exterior, eucarísties, etc. Tots, moments per augmentar la coneixença entre els participants i créixer en la relació amb Jesús.

AGENDA

■ **Sant Llorenç, titular de la catedral.** El proper dissabte 10 d'agost, és la festa del patró de la catedral. A les 12 h tindrà lloc l'eucaristia de festa major, presidida pel bisbe Agustí.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24.30-44 / Sl 105 / Jo 11, 19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús i residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà; sant Felix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / Sl 102 / Mt 13,36-43]. *Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell:* ■ Beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. □ Dimecres [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fund.

Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. □ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / Sl 83 / Mt 13,47-53]. Sant Alfons Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagan, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fundador dels Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ Divendres [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Eusebi de Vencel·li (†371), bisbe d'origen sard; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prev. marianista, de la

Mure, fund. associacions eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

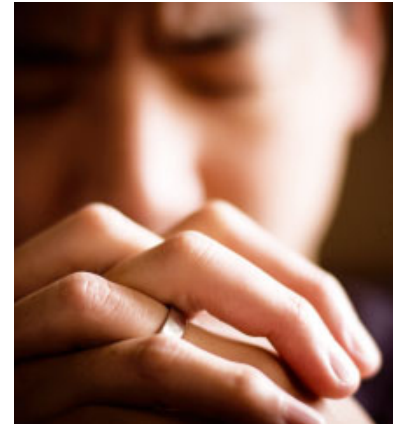
3. ■ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeble de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ecl 1, 2;2,21-23 / Sl 94 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prev. i rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

Diumenge XVII de durant l'any (C)

COMENTARI

Demaneu i Déu us donarà

La pregària és la respiració de l'ànima. Necessitem pregar sempre. Però sovint tenim la sensació que el Senyor no ens escolta. Precisament l'evangeli insisteix a dir-nos que no és així, que Déu com a bon Pare sempre està atent a la pregària dels fills. Per això després de posar uns exemples diu clarament: *Demaneu i Déu us donarà, cerqueu i trobareu, truqueu i Déu us obrirà perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom que truca li obren*. Més clar no ens ho pot dir. I posa tres exemples de la vida ordinària: *l'amic que dona els pans que demana el seu amic*. I el pare que dona als fills o *el peix o l'ou que li demanen*. Els exemples són per dir-nos que sempre és eficaç la pregària. Per això la conclusió és clara: *Si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen*. Aquí tenim el sentit de la pregària: Déu ens donarà amb tota certesa el millor que necessitem: el seu Esperit. És tot el que necessitem per a viure com a fills. Quan sembla que Déu no ens escolta preguntem-nos què li demanem. Per això ha començat ensenyant-nos el parenostre. L'única petició —diguem-ne material— és: *Doneu-nos cada dia, el nostre pa*; totes les altres coses que demanem fan referència o a Déu o a les actituds cristianes que hem de viure. La primera lectura és també un exemple de la confiança que hem de tenir amb Déu. Abraham va fent un «regateig» amb Déu. Comença dient si farà desaparèixer *Sodoma i Gomorra* si hi troba cinquanta justos i al final el Senyor afirma: *No la destruiria per consideració a aquests deu*. Déu vol perdonar els dos pobles. Pau ens ha dit: *Déu us dona la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-nos generosament totes les culpes*. Hem de pregar sense parar, en la certesa que Déu, com a Pare ens donarà sempre el que realment necessitem, el millor que té, que potser no sempre coincideix amb el que li demanem. La nostra pregària s'ha de fonamentar sempre en l'amor d'un Déu que és Pare.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor. Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que soc pols i cendra. Suposem que, per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta.» Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta.» Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.» Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu.» Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.» Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpió? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

▶ Lectura del libro del Gènesi (Gén 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «El clamor contra Sodoma y Gomorra es fuerte y su pecado es grave: voy a bajar, a ver si realmente sus acciones responden a la queja llegada a mí; y si no, lo sabré.»

Los hombres se volvieron de allí y se dirigieron a Sodoma, mientras Abrahán seguía en pie ante el Señor. Abrahán se acercó y le dijo: «¿Es que vas a destruir al inocente con el culpable? Si hay cincuenta inocentes en la ciudad, ¿los destruirás y no perdonarás el lugar por los cincuenta inocentes que hay en él? ¡Lejos de ti tal cosa!, matar al inocente sea como la del culpable; ¡lejos de ti! El juez de toda la tierra, ¿no hará justicia?». El Señor contestó: «Si encuentro en la ciudad de Sodoma cincuenta inocentes, perdonaré a toda la ciudad en atención a ellos.»

Abrahán respondió: «¡Me he atrevido a hablar a mi Señor, yo que soy polvo y ceniza! Y si faltan cinco para el número de cincuenta inocentes, ¿destruirás, por cinco, toda la ciudad?». Respondió el Señor: «No la destruiré, si es que encuentro allí cuarenta y cinco.»

Abrahán insistió: «Quizá no se encuentren más que cuarenta. Él dijo: «En atención a los cuarenta, no lo haré.»

Abrahán siguió hablando: «Que no se enfade mi Señor si sigo hablando. ¿Y si se encuentran treinta?». Él contestó: «No lo haré, si encuentro allí treinta.»

Insistió Abrahán: «Ya que me he atrevido a hablar a mi Señor, ¿y si se encuentran allí veinte?». Respondió el Señor: «En atención a los veinte, no la destruiré.»

Abrahán continuó: «Que no se enfade mi Señor si hablo una vez más: ¿Y si se encuentran diez?». Contestó el Señor: «En atención a los diez, no la destruiré.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *Quando te invoqué, me escuchaste, Señor.*

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos:

Por el bautismo fuisteis sepultados con Cristo y habéis resucitado con él, por la fe en la fuerza de Dios que lo resucitó de los muertos. Y a vosotros, que estabais muertos por vuestros pecados y la incircuncisión de vuestra carne, os vivificó con él.

Canceló la nota de cargo que nos condenaba con sus cláusulas contrarias a nosotros; la quitó de en medio, clavándola en la cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Una vez que estaba Jesús orando en cierto lugar, cuando terminó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos». Él les dijo: «Cuando oréis, decid: "Padre, santificado sea tu nombre, venga tu reino, danos cada día nuestro pan cotidiano, perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe, y no nos dejes caer en tentación"». Y les dijo: «Suponed que alguno de vosotros tiene un amigo, y viene durante la medianoche y le dice: "Amigo, préstame tres panes, pues uno de mis amigos ha venido de viaje y no tengo nada que ofrecerle"; y, desde dentro, aquel le responde: "No me molestes; la puerta ya está cerrada; mis niños y yo estamos acostados; no puedo levantarme para dártelos"; os digo que, si no se levanta y se los da por ser amigo suyo, al menos por su importunidad se levantará y le dará cuanto necesite. Pues yo os digo a vosotros: pedid y se os dará, buscad y hallaréis, llamad y se os abrirá; porque todo el que pide recibe, y el que busca halla, y al que llama se le abre. ¿Qué padre entre vosotros, si su hijo le pide un pez, le dará una serpiente en lugar del pez? ¿O si le pide un huevo, le dará un escorpión? Si vosotros, pues, que sois malos, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos, ¿cuánto más el Padre del cielo dará el Espíritu Santo a los que le piden?».